

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **T.B.L.**, narozen dne ..., státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65
Balková,

zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Karlovarského kraje,**
sídlem Závodní 386/100, 360 06 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalované o zajištění cizince ze dne 4. 2. 2019, č. j. KRPK-50856-94/ČJ-2017-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 124 odst. 3 téhož zákona na 30 dnů od okamžiku omezení svobody.
2. V **žalobě** žalobce namítal, že je přesvědčen o nedůvodnosti a nadbytečnosti rozhodnutí o jeho zajištění, které dle jeho názoru nerespektuje požadavky na proporcionalitu obdobných druhů rozhodnutí. Žalobce předně namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností použití mírnějších prostředků v podobě zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území. Žalovaná o těchto reálně neuvažovala a pouze formálně konstatovala, že jejich použití není na místě. Žalobce správnímu orgánu opakovaně uvedl adresu, na které se v České republice zdržuje. Není tedy pravdou, že by nebylo možné přistoupit k použití zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Není ani pravdou, že nebylo možné přistoupit k opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy uložit žalobci povinnost osobně se hlásit policii ve stanovené době. Žalobce se opakovaně dobrovolně dostavil na policii a svou situaci se pokoušel vyřešit. Žalobce se žalovanou maximálně spolupracuje, a neexistuje jediná skutečnost naznačující, že by se pravidelně nedocházel policii hlásit.

V případě zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců se podle žalobce jedná o zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby. Uvedené právo zaručené čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka, garantované čl. 7 odst. 1 Listiny. V případě uplatnění zajištění je tak nutno nejprve vždy zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nesplnilo účel. Nelze v případě žalobce dovozovat bez dalšího, že užití mírnějšího prostředku by nesplnilo svůj účel. Žalovaná možnost uložení mírnějších opatření nedostatečně zkoumala, ačkoliv je s ohledem na stávající judikaturu nezbytné přistoupit k vydání rozhodnutí o zajištění teprve poté, co je náležitě zvážena a jednoznačně neúčinná možnost uložení mírnějšího opatření. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 5/2010. Zajištění cizince musí být podloženo závažnými důvody a vzhledem ke své povaze mimořádného instrumentu může být užito jen v případech výjimečných, kdy je zjevné, že jiné řešení než zásadní omezení osobní svobody nepřichází v úvahu.

Správní orgány musejí při rozhodování o zajištění cizince postupovat s maximální obezřetností a velmi důkladně zkoumat důvodnost zajištění, popř. jeho dalšího trvání. Přitom je vždy třeba mít na paměti fakultativní charakter institutu zajištění a jeho nepřípustnost, je-li účelu zajištění (resp. správního vyhoštění) možno dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. Aby správní orgán dostal ústavněprávnímu požadavku zdrženlivosti ve věcech omezování osobní svobody a imperativu maximální šetrnosti k právům obviněného, musí tento výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, za kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění, a to za podmínek stanovených zákonem.

Rozhodující správní orgán ve věci zajišťování cizince musí tedy zároveň výslovně uvést, proč je v daném případě zajištění opatřením nezbytným pro dosažení účelu správního řízení, a proč nelze tohoto účelu dosáhnout jinak. Zde je třeba poukázat na ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., a z tohoto vyplývající zásady proporcionality (přiměřenosti) postupu správního orgánu a uplatňování jeho pravomoci při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob, tedy osob, jichž se výkon působnosti správních orgánů nějakým způsobem dotýká. Zásada přiměřenosti zásahu správního orgánu, resp. obecně jakéhokoliv orgánu veřejné moci do práv vyplývá z čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR, který dle Ústavního soudu (Pl. ÚS 28/98) požaduje, aby veřejná moc v ČR vystupovala podle pravidel právního státu. Mezi tato pravidla patří rovněž zásada přiměřenosti zásahu, pravidlo racionální zdůvodnitelnosti zásahu (zákaz svévole) a zákaz nadbytečného použití jinak racionálně zvolených nástrojů regulace. K zásadě přiměřenosti se dále Ústavní soud vyjádřil i v rozhodnutí Pl. ÚS 5/01, kde uvedl, že zasahování státu musí respektovat přiměřenou (spravedlivou) rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce.

S odkazem na výše uvedené, žalobce rozporoval existenci samotných důvodů zajištění, tak jak byly definovány v napadeném rozhodnutí. Žalobce zároveň namítal porušení jeho procesních práv, a to jak v průběhu řízení, které vedlo k jeho zajištění, tak v průběhu řízení, které vedlo k jeho vyhoštění.

Žalobce dále podotýkal, že se pokoušel svou pobytovou situaci na území řešit. Žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým bylo jeho vyhoštění potvrzeno, podal kasační stížnost společně s návrhem na přiznání odkladného účinku, a ke dni 4. 2. 2019 čekal na vyřízení návrhu na přiznání odkladného účinku Nejvyšším správním soudem. Není tedy pravdou, že by se žalobce snažil účelově obcházet právní předpisy, nebo mařit své vycestování. Žalobce se naopak dobrovolně dostavil na správní orgán a chtěl svou situaci řešit. Z tohoto pohledu se jeho zajištění jeví jako velmi excesivní opatření.

3. Vzhledem ke všem vyličeným skutečnostem proto žalobce závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému.
4. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** předně uvádí, že napadeným rozhodnutím č. j. KRPK-50856-94/ČJ-2017-190022 ze dne 4. 2. 2019 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců, a to v době od 4. 2. 2019 do 12. 2. 2019; rozhodnutí o zajištění nabylo právní moci dne 4. 2. 2019 v 19:30 hodin.

Dne 8. 2. 2019 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) č. j. OAM-71/LE-BA02-BA04-PS-2019 ze dne 11. 2. 2019 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); rozhodnutí o zajištění nabylo právní moci dne 12. 2. 2019. V návaznosti na právní moc posledně zmíněného rozhodnutí bylo podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ukončeno předcházející zajištění dle zákona o pobytu cizinců, ke kterému došlo na základě žalobcem napadeného rozhodnutí o zajištění.

V současné době je žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců na základě rozhodnutí o zajištění č. j. KRPK-50856-

121/ČJ-2017-190022 ze dne 13. 3. 2019. Doba trvání zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 4. 2. 2019, 14:15 hodin; rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 3. 2019 v 14:00 hodin. Uvedeným rozhodnutím bylo opětovně rozhodnuto o zajištění žalobce, který byl předtím zajištěn v režimu § 46a zákona o azylu. Toto rozhodnutí ovšem žalobce podanou žalobou nenapadá a jeho zrušení se nedomáhá.

5. Žalovaná dále ve svém vyjádření shrnula pobytovou historii žalobce od doby, kdy v dubnu roku 2015 opustil zemi původu a žil na Ukrajině, kde údajně studoval na univerzitě v Charkově a v srpnu roku 2015 Ukrajinu opustil, nedovoleně překročil vnější hranice členských států Evropské unie a neoprávněně vstoupil na území České republiky až do dne 4. 2. 2019 v 09:00 hodin, kdy se žalobce dostavil na součást cizinecké policie OPKPE Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje pro potvrzení, které mu bylo vydáváno v souvislosti s podanou žalobou proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Téhož dne v 14:15 hodin bylo rozhodnuto o jeho zajištění podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“).
6. Dle žalované z obsahu správního spisu vyplývá, že nejenže žalobce pobývá na území České republiky po uplynutí lhůty určené k vycestování, je evidován v evidenci nežádoucích osob, je evidován v informačním systému smluvních států (Schengenském informačním systému) jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru [území členských (smluvních) států schengenské spolupráce], a nesplňuje podmínky pro pobyt na území smluvních států, ale i to, že již v minulosti nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. CPR-9137/ČJ-2016-931200-SV ze dne 11. 5. 2016, dopustil se maření výše uvedeného správního rozhodnutí o vyhoštění a že opakovaně porušuje právní předpisy. Dále bylo zjištěno, že v současné době žalobce disponuje finanční hotovostí pouze ve výši 1.500,- Kč a není schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování z území. Z nastíněných skutkových okolností a z ostatních informací a podkladů získaných v rámci provádění úkonů spojených s ukončením pobytu na území žalovaný učinil závěr, že by mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem správního vyhoštění nebyla účinná. Proto správní orgán přikročil k zajištění žalobce ve smyslu § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
7. K námitkám žalobce žalovaná uvedla následující.

Zjištění, že žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a že je evidován v informačním systému smluvních států, jsou dvěma z demonstrativních výčtů důvodů pro využití oprávnění policie k zajištění cizince, a to dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců.

V této souvislosti žalovaná upozornila, že Policie České republiky může zajistit cizince, který je evidován v informačním systému smluvních států [§ 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců] i tehdy, když záznam do evidence informačního systému smluvních států vložily orgány veřejné moci České republiky, nikoliv však jiného smluvního

státu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 332/2016 - 32 ze dne 8. 3. 2017; přístupné na www.nssoud.cz).

Žalovaná dále zdůraznila, že je žalobci nejméně od 9. 11. 2017 známo, že bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění (což bylo následně potvrzeno rozhodnutím nadřízeného správního orgánu a pravomocným rozsudkem krajského soudu), a tudíž měl více než dostatek času k provedení neodkladných úkonů a k vycestování. Současně s tím je mu zcela jistě známo, že ani nadřízený správní orgán ani krajský soud nezjistil vady

řízení, které by odůvodňovaly zrušení rozhodnutí o jeho vyhoštění. V současné době je již známa i ta skutečnost, že kasační stížnost žalobce, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku, byla usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 21/2019 - 34 ze dne 8. 3. 2019 odmítnuta.

Osobní dostavení se žalobce na cizineckou policii není v žádném případě skutečností, která by ho zbavovala odpovědnosti za nezákonný pobyt na území České republiky. Důležitým vodítkem pro posouzení věci je pro správní orgán i rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 192/2014 - 29 ze dne 30. 9. 2014 (přístupné na www.nssoud.cz).

8. Závěrem žalovaná navrhla žalobu zamítnout.
9. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce o nařízení jednání v zákonné lhůtě nežádal a žalovaná souhlasila s projednáním věci bez nařízení soudního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).
10. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
11. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud*
 - *c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,*
 - *e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.“*
12. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
 - *a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,*
 - *b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
 - *c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*
13. Dle § 123b odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců *„Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*
14. V prvním okruhu žalobních námitek bylo argumentováno možností uložení zvláštních opatření žalobci. Ze samotného znění § 123b odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se podává, že jsou ukládána za účelem vycestování a jejich uložení nesmí být zmařen výkon vyhoštění. Jestliže je tedy z okolností případu zřejmé, že bez současného zajištění cizince by mohlo dojít k tomu, že se cizinec např. stane nedohledatelným, bude pokračovat v protiprávním jednání apod., je uložení zvláštních opatření již z podstaty tohoto institutu vyloučeno, neboť by nemohlo být dosaženo žádoucího účinku. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, k otázce

zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců mimo jiné konstatoval: „*cílem právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování je snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění [...] Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. [...] Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. [...] je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.“ Z citovaného rozhodnutí plyne, že ačkoliv zajištění je sice mimořádným institutem, tak v případě naplnění zákonných podmínek a současně nesplnění podmínek pro uložení mírnějších opatření, je možné, ba dokonce nutné, jej uložit.*

15. K námitkám žalobce, že žalovaná se nedostatečně vypořádala s možností použití mírnějších prostředků v podobě zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území, a že bylo možné přistoupit k uložení mírnějšího zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že žalovaná se jasně a dostatečně vyjádřila k možnosti, v případě žalobce nemožnosti, použití zvláštních opatření podle § 123b na straně 4-5 svého rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatuje, že žalobce nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí k prokázání, že je schopen si zajistit prostředky k pobytu na území a k vycestování z území, když v době podání vysvětlení dne 4. 2. 2019 u sebe měl pouze 1 500,-Kč a dle žalobcova vyjádření nemá na cestu do Vietnamu a žije z toho, že občas vypomáhá vietnamským krajanům. Z úvah žalované na stranách 2-5 zcela jistě plyne, že v případě žalobce by samotné zvláštní opatření nezajistilo dostatečnou součinnost žalobce při výkonu správního vyhoštění, kdežto zajištění žalobce bylo pro tento účel vhodnější. To vše zejména proto, že žalobce již v minulosti prokázal, že není schopen respektovat platná rozhodnutí správních orgánů ČR, když mařil výkon prvního uloženého rozhodnutí o vyhoštění (CPR-9137/ČJ-2016-931200-SV ze dne 11. 5. 2016) a z území ČR nevycestoval. Dále žalovaná ve svém rozhodnutí odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 192/2014-29 ze dne 30. 9. 2014, na nějž rovněž odkazovala i ve svém vyjádření k žalobě, a dle kterého „za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona.“ Žalobce si v průběhu let, která zde, povětšinou nelegálně, strávil, svým chováním nikterak nevysloužil dostatečnou důvěryhodnost, aby mu mohlo být uloženo některé ze zvláštních opatření bez obav, že by nakonec nebyl ohrožen výkon správního vyhoštění. S tímto odůvodněním žalované se soud zcela ztotožňuje, a proto neshledal tuto námitku důvodnou.

16. Soud se ztotožnil s názorem žalované, že v posuzovaném případě nebylo možné uložit žádné z mírnějších opatření stanovených v ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců. Soud taktéž souhlasí se závěrem žalované, že zřetelným důvodem pro zajištění byly právě ty skutečnosti, že žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a že byl evidován v informačním systému smluvních států. Jak zmínila žalovaná ve svém vyjádření k žalobě, když žalobce nevycestoval z území ČR v době k tomu stanovené, pobýval zde nelegálně, mařil výkon rozhodnutí a porušoval právní řád ČR a naplnil tak zákonné podmínky pro jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců. Nic na tom nemění ani fakt, že proti rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění, podal kasační stížnost, neboť ta nemá ze zákona odkladný účinek. A vzhledem k tomu, že institut kasační stížnosti je nastaven jako mimořádný opravný prostředek proti rozhodnutí krajských soudů, a podání kasační stížnosti standardně nemá vliv na právní moc ani na vykonatelnost, ledaže je dán odkladný účinek ex lege, což v daném případě není, měl žalobce dnem nabytí právní moci (8. 1. 2019) rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 151/2018-33 ze dne 30. 11. 2018, jímž byla zamítnut žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění, začít plnit povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím a vycestovat z území ČR. Soud tedy ani tuto námitku neshledal důvodnou, jelikož žalobce se nijak nesnažil svou situaci řešit, jak namítá v žalobě, nýbrž se dne 4. 2. 2019 pouze dostavil na Odbor cizinecké policie, OPKPE Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje pro potvrzení, které mu bylo vydáváno v souvislosti s podanou žalobou proti rozhodnutí o správním vyhoštění v domnění, že takto zde bude i nadále pobývat.
17. K ostatním námitkám se soud vyjádří pouze v obecné rovině v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 28/2004 ze dne 28. 4. 2004, neboť samotné námitky také nebyly v žalobě dále specifikovány. Soud uvádí, že v průběhu řízení o žalobě, kdy přezkoumal průběh správního řízení o zajištění, nezjistil žalobcem namítané porušení procesních práv. Stejně tak je soud toho názoru, že, jelikož se žalovaná vypořádala možnostmi uložení mírnějších opatření, zákonnými podmínkami pro zajištění žalobce a existencí účelu zajištění, nebyla porušena zásada proporcionality, jak bylo žalobcem namítáno. Nadto soud konstatuje, že řízení o vyhoštění žalobce bylo již samostatně přezkoumáváno v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí, přičemž nebylo soudem shledáno porušení procesních práv žalobce.
18. Lze tedy shrnout, že pro zajištění žalobce dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly splněny všechny zákonné podmínky. Žalovaná se přezkoumatelným způsobem vypořádala s možnostmi uložení zvláštních opatření žalobci i s důvodností zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění jako celkem. Zajištění mělo zákonný základ a jednalo se tedy o zásah do práva na osobní svobodu, který ovšem byl v mezích přípustných zásahů do tohoto zaručeného základního lidského práva.
19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. března 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně